

Hồi Thử Năm Mười Ba

THẠCH LAO QUÁI NHÂN

Tố Vân mỉm mai nói:

– Chao ôi! Những bộ xương nằm đó đều là những bậc đại trượng phu, đại anh hùng, cuối cùng cũng thành cát bụi, khí phách anh hùng đều đem xuống âm phủ cả đó.

– Hừ, dung mạo sắc đẹp chẳng lẽ không tàn phai sao?

– Toan Tú Tài, người chỉ cần gạt đầu một cái thì sẽ ra khỏi được địa ngục mà lên chốn thiên đàng, còn bằng không thì coi như là trong giang hồ đã không còn có Toan Tú Tài nữa rồi đó.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Nói nhiều vô ích.

Tố Vân cau mày nói:

– Đến con sâu con kiến còn ham sống, huống chi là loài người. Chết vinh có gì hay hơn sống nhục đâu, người thử nghĩ lại đi.

– Khỏi cần suy nghĩ nữa.

– Toan Tú Tài, người chẳng những chưa mà còn thối nữa...

– Ha ha, đúng là chủ nào tớ nấy, thầy trò các người chỉ làm cho ta muốn ói mửa mà thôi.

Tố Vân nộ khí xung thiên, ả cười gằn nói:

– Được lắm, thế thì mi cứ ở đó mà chết, nhưng trước khi chết ta cũng sẽ cho người nếm chút mùi, để hả cơn giận của ta.

Dứt lời ả đóng cửa thạch lạp lại, chung quanh lại trở về bóng tối mịt mù.

Thình lình ông lão ở gian bên cạnh lên tiếng:

– Hảo tiểu tử, lão phu thích cái tính cách ngang tàng anh hùng của mi rồi đó.

Đinh Hạo không buồn trả lời. Ông lão lại nói tiếp:

– Ta đã chịu nói chuyện với mi rồi sao mi không lên tiếng hả?

Đinh Hạo thê lương nói:

– Vãn bối đang tìm cách tự kết liễu mình.

– Mi điên ư? Sao lại nói thế?

– Chứ sống như thế này thì có gì hay ho đâu mà lưu luyến?

– Hừ, lão phu chịu đựng cả mấy chục năm mà vẫn chưa từng suy nghĩ đại đột, đằng này người chỉ vừa mới vào mà đã...

– Nói sao? Lão tiền bối ở đây đã mấy chục năm rồi ư?

– Ta gạt mi làm gì?

– Nhưng làm sao mà lão tiền bối sống sót được?

– Nhờ một chút khẩu khí và hy vọng.

– Ăn uống thì làm thế nào?

– Điều đó thì khỏi phải lo, cứ đúng giờ giấc là có người cho ăn cho uống, dù lão phu có muốn chết thì người ta cũng chẳng bằng lòng.

– Tại sao vậy?

– Biết làm gì? Chẳng phải người muốn chết sao? Kẻ sắp chết sao lại nhiều chuyện như thế chứ?

– Không sai, vẫn bối là người sắp chết...

Ông lão bỗng cười khanh khách ngắt lời:

– Lúc này người nói rằng muốn tìm cách để chết phải không?

– Đúng vậy.

– Người có thể tự làm đứt đoạn tâm mạch, như thế thì sạch sẽ, gọn gàng.

– Nhưng vẫn bối đã mất hết công lực.

– Ừ nhỉ, đúng là ta hồ đồ. Đập đầu vào vách đá thì khó coi quá, chỉ sợ lực đạo yếu ớt thì chỉ bị thương mà không chết. Thắt cổ thì khó coi quá, cắt mạch máu thì không biết lấy gì để cắt, thật là khó nghĩ...

Ông lão cứ đều đều nói, hình như quả thật nghĩ ra cách để chết quả là khó khăn thật. Bỗng lão như đã nghĩ ra được cách hay, mừng quýnh nói:

– Tiểu tử, ta cùng cảnh ngộ nên đặc biệt thông cảm với người. Bây giờ thế này, ta sẽ giúp người phục hồi chân lực, sau đó người tự làm đứt đoạn tâm mạch, thế thì hay nhất.

Đinh Hạo cười khổ nói:

– Nếu như vẫn bối có thể phục hồi công lực thì lập tức phá vòng vây mà ra chứ còn chết làm gì nữa.

– Hà hà, chưa chắc.

– Tại sao?

– Dù công lực mi có huyền thông đến đâu cũng không thoát khỏi địa lao này được, ra khỏi địa lao được thì cũng không thoát nổi Cách Thế Cốc này.

Đinh Hạo nghe thế thì cả kinh, nhưng hắc vẫn nói:

- Văn bối mặc kệ, cứ có lại công lực đã rồi hắc tính sau.
- Mi không còn muốn chết nữa ư?

Đinh Hạo ngập ngừng nói:

- Vâng, nếu quả thực là công lực có thể được phục hồi...
- Tiểu tử kia, lão phu giúp người phục hồi công lực là để tìm cái chết, vậy mà bây giờ người lại không muốn chết, vậy thì lão phu giúp người làm cái quái gì nữa. Thôi dẹp đi, người tự tìm cách mà chết đi vậy.

Đinh Hạo nghe nói thế thì dở khóc dở cười, không ngờ trong hoàn cảnh này mà ông lão còn đùa bỡn với hắc được. Hắc cười nhạt nói:

- Lão tiền bối, văn bối thì lại nghĩ là do lão bất lực nên không giúp được thôi.
- Ai nói ta bất lực? muốn khôi phục công lực cho người thì có gì là khó?
- Thật chứ?

Ông lão dường như rất hiếu thắng, thét lên the thé nói:

- Sao lại không thật, bây giờ có phải người không tự được nguyên khí chứ gì?
- Đúng thế.
- Cũng không biết là huyết đạo nào bị chế ngự phải không?
- Đúng vậy.
- Tốt lắm, bây giờ người hãy lục trong đống xương khô ra một khúc xương chân, cầm nó lên đi.

Đinh Hạo nghe nói thì cảm thấy kì lạ vô cùng, nhưng vẫn làm theo lời của ông lão, lựa trong đống xương khô một khúc xương chân cầm trong tay rồi nói:

- Xong rồi.
- Được, bây giờ người dùng toàn lực lấy khúc xương chân đó điểm vào hai huyết Ưng Xương và Ốc Ong của mi đi, nhớ là phải dung toàn lực nhé.

Đinh Hạo bán tín bán nghi, hai huyết trên là chủ quản khí huyết trong cơ thể, chỉ dùng tới khi nào muốn cản trở khí huyết thoát ra ngoài mà thôi, nhưng dù sao thì hắc cũng tin ông lão nên cũng nhấn vào hai huyết đạo đó.

Ông lão lại nói:

- Bây giờ điểm vào hai huyết Trung Đường và Địa Thuyết.
- Lão tiền bối, đây là hai tử huyết mà.
- Mi không làm thì tùy, cái này gọi là tìm cái sống trong cái chết.

Đinh Hạo chợt hiểu ra, thì ra ông lão muốn giúp hắc tự sát một cách nhẹ

nhàng mà không đau đớn, hắc nghĩ vậy nên cắn răng dùng sức điểm thật mạnh vào hai huyệt trên.

Lạ lùng thay, không có chuyện gì xảy ra cả, hắc không chết, mà ngược lại khí huyết trong người lại thoáng dao động, biến chuyển đó làm cho hắc xúc động khôn tả.

Ông lão lại nói:

– Cấp tốc điểm vào Tam Nguyên Đại huyệt.

Đinh Hạo chẳng chút do dự, làm theo ngay, tức thì khí huyết trong người cuộn cuộn như sóng triều dâng, toàn thân cảm thấy cực kì dễ chịu, hắc mừng quá la lên:

– Lão tiên bối, quả là đã thành công rồi.

– Bây giờ ngươi biết phải làm gì rồi chứ.

Đinh Hạo lập tức ngồi xuống, dùng tâm pháp bản môn vận chuyển khí huyết lưu thông trong người, chỉ chốc lát sau thì công lực đã phục hồi toàn bộ. Hắc nhảy cẫng lên, mừng rỡ nói:

– Lão tiên bối, ân đức này vẫn bối xin ghi nhớ suốt đời không dám quên.

– Hừ, ta không cần ngươi cảm kích.

Đinh Hạo thoáng ngạc nhiên nói:

– Lão tiên bối sao nói vậy?

– Mi có biết là mình bị chế ngự bằng tâm pháp Triệt Vĩnh Cố Nguyên Chỉ không?

– À, đây là lần đầu tiên văn bối nghe nói tới tâm pháp đó.

– Đương nhiên, trong võ lâm có được bao nhiêu người rành rẽ chỉ pháp nói trên, làm sao ngươi biết được.

Đinh Hạo phát sanh ý tò mò hỏi:

– Lão tiên bối có võ công cao cường thế sao không tìm cách thoát thân?

Ông lão trầm tư một hồi rồi nói:

– Ta không muốn đi ra.

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc ngăn người ra, hắc không nghĩ rằng trên đời lại có người cam tâm tình nguyện để người ta cấm cố cầm tù mình. Hắc lại nảy sinh ý tò mò, liền nhảy lên bám lấy vách tường, nhìn qua kẻ hở.

Bên thạch thất bên kia có đủ các thứ giường chiếu, chăn nệm và bàn ghế, một ông lão râu tóc bạc phơ đang đứng giữa thạch thất, hai mắt sáng quắc, thân thể rất trắng kiện.

Đinh Hạo không kìm được ngạc nhiên, hỏi:

– Lão tiên bối, một lần nữa vẫn bối xin được hỏi danh hiệu của người.

– Lão phu không nói đâu.

– Ít ra lão tiên bối cũng có thể cho vẫn bối biết nguyên nhân vì sao người bị giam giữ chứ?

– Việc gia đình của lão phu, không tiện nói cho người nghe.

Đình Hạo lờ mờ đoán ra rằng giữa ông lão và Tố Y Tiên Tử chắc là có mối quan hệ, nhưng ông lão đã nhất quyết không nói nên hắn cũng không tiện hỏi tiếp.

Ông lão thở dài nói:

– Tiểu tử, chắc là người có số mạng may mắn, ba năm trước chỗ này bỗng dưng xảy ra động đất nên trên vách tường mới có khe nứt, từ đó ta mới có thể nói chuyện với nhau, đúng là ý trời.

Ông lão ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

– Nếu địa biến xảy ra sớm hơn thì lão phu cũng không đến nỗi chịu yên tâm mà sống những năm tháng rờn rã trong thạch lạo này.

Đình Hạo giật mình hỏi:

– Lão tiên bối, tại sao lại thế?

– Do động đất nên lão phu tình cờ nhặt được một tấm địa đồ cấu trúc của lòng núi này.

– Thì ra không phải là do Tố Y Tiên Tử kiến thiết nên.

– Mụ ta chỉ ăn nhờ lợi dụng thôi, đây là của một bậc dị nhân để lại, do lão phu phát hiện ra.

– Thế thì chính lão tiên bối là chủ nhân nơi này rồi.

– Mi nói nhiều quá để làm gì? Mi có muốn ra khỏi đây không?

– Tất nhiên là muốn rồi.

– Lối thoát ở ngay trong phòng lao của mi, cách mặt đất khoảng bảy thước, phía trên vách đá bên phải có một tảng đá hình bán nguyệt nhô ra, chính là công tắc để mở địa lao, người thử xem.

Đình Hạo lập tức để tâm tìm kiếm, quả nhiên hắn phát hiện ra một tảng đá hình bán nguyệt nằm khuất trong một góc tối, tảng đá cực nhỏ, nếu không có ông lão chỉ điểm thì chắc hẳn chẳng bao giờ tìm ra được.

Đình Hạo lập tức ấn vào tảng đá, nghe rẹt rẹt rồi vách đá bỗng tét ra một khoảng trống vừa đủ một người đi lọt, hắn mừng rỡ đến thộn mặt ra.

Ông lão lại nói:

– Tốt lắm, người đi đi.

– Nhưng lão tiên bối người...

– Ta đã nói là không muốn đi ra, người đừng nhiều lời nữa.

Đình Hạo thở dài, hẳn biết ông lão không thay đổi ý định nên chẳng biết làm gì hơn, đành ngậm ngùi nói:

– Văn bối có thể làm gì được cho người chẳng?

– Lão phu cứu người vì người là võ sĩ chính đạo, chứ không phải có sở cầu gì.

– Lão tiên bối xin đừng hiểu lầm, văn bối là thành tâm nói vậy.

– Ta tin người... Thôi được, đã vậy thì ta có một việc nhờ người làm.

– Văn bối xin lắng tai nghe.

– Sau khi ra khỏi đây thì người hãy tìm một người.

– Người đó là...

– Ta cũng không biết là người đó còn sống hay là đã tạ thế nữa, tên của nữ nhân ấy là Hứa Xuân Nương.

Đình Hạo ngạc nhiên nói:

– Bà ta cùng với Hứa Mị Nương hình như là...

– Đúng vậy, họ là chị em họ.

– Vậy sau khi tìm ra thì phải làm sao?

Giọng điệu của ông lão bỗng trở nên căm phẫn, nói:

– Mi thay mặt lão phu mà giết chết y thị đi.

Đình Hạo cả kinh nói:

– Giết ư?

– À không, không được, như thế cũng không khéo.

– Tức là sao?

– Nếu công lực của người bết quá, giết không được y thị thì hỏng hết việc.

Đình Hạo nghe vậy thì bất giác nổi tính háo thắng, hẳn nói:

– Thế thì văn bối phải làm gì?

– Bây giờ thế này, nếu người gặp được y thị cứ nói là ông lão ở Cách Thế Cốc đã hồi tâm chuyển ý, muốn y thị đến giải trừ nỗi khổ đau.

Đình Hạo càng hoang mang không hiểu ra sao cả, hẳn ngập ngừng nói:

– Thế... thế nếu bà ta không đi thì sao?

– Mi yên tâm, mi cứ nói thế thì y sẽ bằng lòng mà đến ngay.

– Còn nếu văn bối đủ sức giết y thị thì sao?

- Thế thì người mang đầu của y thị về gặp ta, cũng theo bí đạo này mà vào.
- Văn bối sẽ tận lực làm, không để cho lão tiền bối thất vọng.
- Mi đi ngay đi, nếu chẳng may bị phát hiện thì hậu hoạn khó đoán lăm.
- Nhưng nếu văn bối muốn tìm Tố Y Tiên Tử thanh toán món nợ giam cầm này thì thế nào?
- Không được.

o O o